

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 79, Septembrie 2015

79. Ausgabe, September 2015

SFÂNTUL MUNTE ATHOS – GRĂDINA MAICII DOMNULUI

JUSTIN

Sfântul munte reprezintă o poartă către o lume cu totul deosebită, unde liniștea, rugăciunea, pacea interioară fac parte din atmosfera zilnică. Aici candela rugăciunilor nu se stinge nicicând. Muntele Athos este o oază către redescoperirea sinelui pierdut în aglomerația și confuzia lumii de azi. Toți cei care au ajuns acolo, au avut parte de o renaștere spirituală, prin bucuria întâlnirii cu sacralul icoanelor, a sfintelor moaște, a minunatelor locașuri de rugăciune, dar și a frumuseților naturale care păstrează lumea cea frumoasă. Verdele crud și stâncile muntelui – care se înalță ca un deget al pământului spre cer până la 2.033 m înălțime – se împletesc cu cerul albastru și cu marea sclipitoare. Pământul pare aici ca un inel ce leagă apa mării limpezi de cerul senin. Sfântul Munte Athos este considerat Poartă a Creștinătății pentru toți creștinii ortodocși din întreaga lume. Sfântul Munte al Athosului este o peninsulă din Greciarăsăriteană, având trei părți scăldate de Marea Egee. Lungimea Sfântului Munte este de 60 km, iar lățimea între 8-12 km.

Păgânii care locuiau pe acest munte, după o veche tradiție bisericească au primit creștinismul din vremile cele dintâi ale erei creștine, în condiții cu totul exceptionale. Însăși Maica Domnului ar fi ajuns în aceste locuri și ea a încreștinat pe locuitorii care trăiau acolo. Nu se știe sigur când au venit primii monahi pe muntele Athos. Se bănuiește însă că ar fi venit chiar

Viața călugărească de aici a luat ființă mai întâi sub forma de sihăstrie și de schituri. Pe vremea împăratului Teodosie I (+395) și a soției sale Pulheria, existau câteva Mănăstiri, care însă au fost pustiite de barbarii năvălitori. Către sfârșitul secolului al VIII-lea, venind de la Roma, Petru Athonitul, din porunca Maicii Domnului, care i s-a aratat în vis, a găsit muntele pustiu. El a auzit din gura Maicii Domnului următoarea făgăduință: „Părinte,

Icoana cea nefacuta de mana-Prodromu

în Muntele Athosului va fi odihna ta! Pe acest Munte l-am ales eu dintre toate părțile pământului și am hotărât să-l afierosesc spre a fi locuință călugărilor și pustnicilor și are să se numească «sfânt» și câți vor locui într-însul și vor voi să se lupte cu dușmanul obștesc al omenirii, adică cu diavolul, eu însăși voi lupta alături de ei, voi fi cu dânsii în toată viața lor, mă voi face lor ajutoare nebiruită, îi voi învăța cele ce se cuvine să le facă și îi voi sfătui la cele ce se cuvine să nu le facă. Le voi purta de grijă, atât pentru hrana și doctoria care întăresc și folosesc trupul, cât și pentru hrana și doctoria care împuternicesc sufletul; și nu-i voi lăsa să cadă de la bine și de la fapta lor cea bună. Și aceasta o voi face în viața lor; iar după moarte voi înfățișa Fiului și Dumnezeuului meu pe aceia care

cu iubire de Dumnezeu și întru pocăință își vor săvârși viața lor în muntele acesta și le voi cere de la Dânsul desăvârșită iertare a păcatelor". Sfântul a trebuit să-și caute adăpost într-o peșteră întunecoasă, plină de târătoare otrăvitoare, pe care numai cu rugăciunea le-a alungat. Hrana sa, la început, a fost din ierburi care creșteau în preajma peșterii, iar mai în urmă s-a

învrednicit de hrană cerească pe care i-o aducea îngerul, o dată la patruzeci de zile.

În anul 867 vine și se așează la Athos, pustnicul Ioan Colibașul vestit prin sfințenia vieții sale. El a fost urmat de alții, așa că în scurt timp înălțimile muntelui au fost populate cu sihaștrii și monahi, râvnitori după viața cea îngerească: post și rugăciune de zi și de noapte, în liniștea profundă a muntelui.

Împăratul bizantin Vasile Macedoneanul (867-886) ascultând rugămintea sihastrului Ioan Colibașul, i-a dăruit lui și urmașilor săi acest munte, care de acum înainte începe a se numi Sfântul Munte. Pe lângă sihaștrii, mai veniră apoi și călugări care trăiau într-o comunitate, și ei au început să zidească mănăstiri. Ca organizator al Sfântului Munte este considerat Atanasie din Trapezunda, care împreună cu alți râvnitori de viață monahicească, au întemeiat în anul 963 marea mănăstire Lavra. Pentru viața lor, plină de evlavie și cuvioșie, Atanasie și Petru Athonitul, au fost trecuți în rândul Sfinților. Prin secolul al X-lea, viața monahală ajunge la mare cinste. Patriarhi, arhieri, preoți, diaconi se retrag la mănăstirile Aghiorite și intră în rândurile monahilor. Lor le urmează împărați, prinți și boieri, care, convinși de nimicnicia vieții acesteia, se retrag din lumea desfătărilor, trăind în singurătatea muntelui sfânt, și ducând cu dânsii averi și odoare scumpe. Faima despre sfințenia vieții în Sf. Munte, s-a răspândit în toată lumea. Regii și principii tuturor popoarelor ortodoxe: Georgieni, Ruși, Sârbi, Bulgari și mai ales Românii, au dăruit averi considerabile pentru zidirea și împodobirea mănăstirilor din Sf. Munte.

De peste o mie de ani este interzisă intrarea femeilor pe Sf. Munte. După o veche tradiție se povestește că, Plagudia, soția împăratului Teodosie cel Mare (+395) trecând cu corabia de la Roma spre Constantinopol, s-a abătut și pe la muntele Athos spre a vedea mănăstirea Vatoped zidită de către soțul ei. Primită în port de către monahi a mers până în tinda Bisericii, unde este până astăzi Icoana Maicii Domnului numită vie. Aici a auzit o voce tunătoare: „Oprește-te și întoarce-te înapoi căci eu sunt împărăteasa muntelui acestuia. Pentru ce ai venit să tulburi liniștea supușilor mei? Să știți că de azi înainte, nici o femeie nu va mai călca pământul sfânt al acestui munte”.

Prin sec, XI-lea, Athosul își pierde caracterul de așezământ împărătesc, curat bizantin. Atunci Rușii întemeiază aici mănăstirea lor Sf. Pantelimon, numită Rusicon, cu slujbă rusească de pe cărți slavonești, pomenite încă pe la 1143. În curând se înființează și mănăstirea sârbească Hilandar, o mănăstire bulgărească Zografu și un frumos schit românesc: Prodromul. Numărul mănăstirilor este stabilit la 20, iar a schiturilor la 12. Cele 20 de mănăstiri, în ordinea după care sunt așezate în catalogul mănăstirilor atonite, sunt următoarele: Marea Lavră, Vatopedu, Iviru, Hilandaru, Dionisiu, Cutlumuș, Pantocrator, Xeropotamu, Zografu, Dohiaru, Caracalu, Filoteu, Simonopetra, Sfântul Pavel, Stavronichita, Xenofont, Grigoriu, Esfigmenu, Pantelimon și Constamonitu.

Sfântul Munte Athos a fost cheagul ortodoxiei de pretutindeni și centrul prin excelență al monahismului ortodox. Numărul monahilor la sfârșitul secolului al X-lea era de 1.000, iar în anul 1020 ajunseseră la 3.000, după cum se spune în viața Sfântului Atanasie Atonitul. La numai 30 de ani după aceea, numărul călugărilor ajunsese la 6.000, iar numărul mănăstirilor la 180. După căderea Constantinopolului (1453) numărul călugărilor a scăzut foarte mult, ajungând până la 1.500. În Sfântul Munte, au fost totdeauna călugări din toate națiile. Locuiau în aceleași mănăstiri fără să fie nevoie de mănăstiri separate. Domnitorii români – moldoveni și munteni – au ajutat foarte mult Sfântul Munte, dar nu s-au gândit să înființeze mănăstiri românești, știind că ajută monahismul ortodox care este unul, ori din ce nație s-ar trage fiecare. Cu timpul, au apărut câteva mănăstiri populate exclusiv etnic. Numărul călugărilor a diferit în funcție de perioadele istorice. În anul 1920, situația era următoarea: ruși - 4.800; greci - 3.900; români - 500; bulgari - 500; sârbi - 150; georgieni - 50. În foarte scurt timp, din 1920 până în 1970, numărul călugărilor a scăzut de la aproximativ 10.000 la 1146. Iar din 1974 începe să crească ușor, ajungând la ora actuală să fie în jur de 2.500 de călugări. Călugări români, azi vreo 250, se nevoiesc în viața călugărească în schiturile atonite: Prodromu, Lacu, Sf. Ilie Colciu și Sf. Ipatie, de asemenea, trăiesc în diferite chilii sau mănăstiri atonite. În Mănăstirea Vatoped trăiesc 20 de călugări români. Acești călugări își împart ziua și noaptea în trei părți: 8 ore rugăciune, 8 ore muncă și 8 ore odihnă. Există mănăstiri în care rugăciunea este continuă. Slujbele și privegherile sunt prelungite, iar timpul nu se mai măsoară acolo cu ore și minute, ci cu prezentul permanent al lui Dumnezeu, cu veșnicia.

STUDIENREISE ZUR MÖNCHSREPUBLIK BERG ATHOS

Die Kirchliche Pädagogische Hochschule Wien/Krems veranstaltete zwischen 14. und 20. September, mit dem Segen von S.E. Metropoliten Arsenios, eine Studien- und Pilgerreise auf den heiligen Berg Athos.

Ziel war es, spirituelle Gespräche mit Vertretern der Orthodoxie am Berg Athos und an der

Universitat Thessaloniki zu führen. Höhepunkte waren die Gespräche mit Seiner Eminenz Metropolit Hierotheos (Vlachos) von Nafpaktos, mit dem Vorsitzenden des Parlaments vom Berg Athos Pater Pavlos sowie ein Gespräch mit dem Abt des Klosters Vatopedi Archimandrit Efraim, mit dem Vater Iulian aus dem Skiti Prodromou. Zur Abrundung der Reise fand an der Universität von Thessaloniki eine Begegnung mit Professoren der Theologischen Fakultät statt (Prof. Konstantinos Bozinis, Prof. Konstantinos Hristou und Prof. Apostolos Kralidis).

Der heilige Berg Athos ist eine autonome Mönchsrepublik unter griechischer Souveränität. Die Reise organisierte Prof. Dr. Nicolae Dura mit großer Unterstützung vor Ort durch Prof. Dr. Theodoros Alexopoulos. Die Mitreisenden waren: Prof. Dr. Christoph Berger (Rektor), Prof. Dr. Thomas Krobath (Vizerektor), Prof. Dr. Andreas Weissenbäck (Vizerektor), Prof. Dr. Franz Ochenbauer, Prof. Dr. Alfred Garcia Sobreira Majer, Mag. Andreas Berger und Prof. Dr. Friedrich Holzweber-Paumann.

CRUCEA SFINȚILOR MARTIRI BRÂNCOVENI

Pe 24 august a.c. – în Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena, după săvârșirea slujbei de Te Deum – Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit SERAFIM a oferit cea mai înaltă distincție a Mitropoliei noastre Eminenței Sale Cardinalului Christoph SCHÖNBORN, Arhiepiscopul Vienei. Laudatio a fost rostită de Pr. Nicolae DURA. Eminența Sa este un prieten și susținător al Bisericii noastre. Trei cărți ale Cardinalului Schönborn au fost traduse și publicate în românește, patru Universități din România (București, Sibiu, Cluj și Iași) i-au acordat titlu de Doctor honoris causa, Președintele României i-a acordat ordinul Serviciul credincios în gradul de mare cruce, iar Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL, în anul 2009 i-a acordat Crucea patriarhală pentru episcopi, la sfințirea bisericii noastre vienez.

La eveniment au participat: Episcopul Andrei, al Bisericii ortodoxe sârbe, Episcopul Gabriel, din Biserica coptă. Au mai fost delegați ai Mitropolitului Arsenie (grec ortodox), ai Episcopului Michael Bünker (luteran), ai Nunțiului apostolic Arhiepiscopul Peter Zurbriggen; din Bisericile: rusă, bulgară, siriană și

greco-catolică. De asemenea, au fost de față Dl. Călin ȚÂNȚĂREANU, Prim-colaborator al Ambasadei Române și Dl. Andrei POPOV, Ambasadorul Republicii Moldova în Austria. Din societatea austriacă au fost: Harald TROCH, parlamentar, Oliver HENHAPEL, conducătorul Oficiului Culte din Austria, Johann MARTE Președintele Fundației Pro Oriente, HR Christine MANN, rector Christoph BERGER, consilieri și prieteni ai Parohiei noastre. Corul Bisericii noastre, îndrumat de D-na Prof. Agnes IVAN și dirijat de Georgel POPA, a cântat înălțător. Frumusețea și măreția evenimentului au fost amplificate și prin cântarea minunată prezentată de cântăreții de operă: Nicoleta RADU și Ovidiu COZMA și de pianista Adriana PALER-NICOLESCU. După aceea s-a organizat o agapă frumoasă în care doamnele Maria, Amelia, Daniel, Felicia ș.a au ajutat foarte mult.

Despre eveniment au fost publicate materiale si imagini: <http://www.erzdioezese-wien.at/.../nachric.../article/44503.html>
<http://www.kathpress.at/site/nachrichten/database/71949.html>;
<https://www.facebook.com/KPH.Wien.Krems>
<http://www.kphvie.ac.at/.../rumaenisch-orthodoxe-kirche-ehrt->;
 Facebook Andrei Popov

LAUDATION AUF S.E. KARDINAL DR. CHRISTOPH SCHÖNBORN*

Eminenzen, Exzellenzen, meine Damen und meine Herren, liebe Freunde,
 heute haben wir uns zu einem besonderen Anlass in unserer Andreaskirche zusammen gefunden. Wir wollen eine kirchliche Persönlichkeit ehren, die im Sinn eines guten ökumenischen Miteinanders für alle Kirchen, auch für uns orthodoxe Rumänen in Österreich, Außergewöhnliches geleistet hat. Deshalb ist es für mich auch eine große Ehre, diese Persönlichkeit, Kardinal Dr. Christoph Schönborn, im Rahmen einer Laudatio vorstellen und würdigen zu dürfen.

Durch die Verleihung der höchsten Auszeichnung unserer Metropole: „das Kreuz der heiligen Brâncoveanu-Märtyrer“ von unserem Metropoliten Eminenz Serafim von Deutschland, Zentral- und Nord Europa an den Hochwürdigster Herrn Kardinal Christoph Schönborn wollen wir ihm

heute einen kleinen Teil jener Anerkennung zukommen lassen, die ihm zweifelsohne gebührt.

Zuerst will ich Sie alle aber in das geradezu zeichenhafte künstlerische und theologische Ambiente einführen: Wir befinden uns hier im Schatten und unter dem Schutz der heiligen Märtyrer Brâncoveanu: Fürst Constantin, seinen vier Söhne: Constantin, Radu, Ștefan und Matei und seinen Schwiegersohn Ianache, die vor 300 Jahren wegen der Bezeugung ihres Glaubens in Konstantinopel enthauptet wurden.

In der Mitte der Fassade unserer Kirche wurde unser Herr Jesus Christus als Licht der Welt dargestellt. Neben ihm kann man den heiligen Apostel Andreas als Beschützer Rumäniens und den heiligen Leopold als Beschützer Österreichs sehen. In unserer christlichen Theologie wird oft über die *communio sanctorum*, die Gemeinschaft der Heiligen, gesprochen und geschrieben. Sie ist uns über jene Verbundenheit, die wir als heutige Generation leben und erleben dürfen, geschenkt und hält uns zusammen. Es ist eine besondere Freude, dass wir das Miteinander der heiligen Schutzpatrone unserer beiden Länder, des hl Andreas und des hl Leopold, auch im Alltag erfahren und heute feierlich begehen dürfen.

Lassen Sie mich zuerst kurz auf den Lebenslauf des zu Ehrenden eingehen, in dem schon von Anfang an manches von der Weite seines Denkens und seines Herzens grundgelegt wurde, was sich später ausprägte: Vor 70 Jahren ist SE in Böhmen geboren, erst wenige Monate alt musste er mit seiner Familie im September 1945 nach Österreich fliehen und landete in Vorarlberg, wo er die erste Fremdsprache, nämlich vorarlbergerisch, lernte. Mit 18 Jahren nach dem Matura, nachdem er sich redlich mit Darstellender Geometrie abgeplagt hatte, trat er in den Dominikanerorden ein. Es folgten Studien der Theologie und der Philosophie an dominikanischen Ordenshochschulen, an katholischen, aber auch an weniger katholischen Universitäten Europas. Wir sind stolz, dass ausgerechnet ein Rumäne, Vater Andrei Scrima, als Lehrer in ihm die Liebe zu den heiligen Kirchenvätern der Ostkirche für immer erweckt hat.

1970 wurde Christoph Schönborn in Wien vom unvergessenen Kardinal Franz König zum Priester geweiht. Er war einige Jahre Studentenseelsorger an der Grazer Hochschulgemeinde und danach als einer der jüngsten Professoren überhaupt für Dogmatik und für Theologie des christlichen Ostens an der Universität Fribourg (Schweiz) tätig. Als Sekretär der Redaktions-Kommission für den Weltkatechismus der Katholischen Kirche machte er sich nicht nur einen Namen als Theologe, sondern zweifelsohne auch als Konfliktmanager. Wir sind für dieses Werk sehr dankbar, da es den Dialog auch zwischen den Konfessionen ermöglicht und fördert. Dass man ausgerechnet im deutschen Sprachraum seit Jahrhunderten Katechismen gegenüber äußerst kritisch ist, war ihm sicher bewusst.

Vor 24 Jahren nun wurde der junge und hochqualifizierte Univ. Prof. Dr. Christoph Schönborn

zum Weihbischof für die Erzdiözese Wien ernannt. Seit bald zwanzig Jahren ist er Wiener Erzbischof, hat sein Amt in angefochtenster Zeit angetreten, wurde am 21. Februar 1998 zum Kardinal kreiert und ist seitdem auch Vorsitzender der Österreichischen Bischofskonferenz. Ich erspare uns die Aufzählung all jener Kommissionen und römischen Behörden, denen er angehört. In den zwanzig Jahren hat er auch schwierige Zeiten erlebt, hat aber immer true Freunde an seiner Seite gehabt – auch uns.

Lassen Sie mich nun zu drei Worten einige Gedanken einbringen, die über das Biographische hinaus etwas in die Tiefe führen möchten:

Das erste Wort ist „***Vos autem dixi amicos***“ – Euch aber habe ich Freunde genannt“ aus dem Johannesevangelium (Joh 15,15). Es sind die bewegendsten Worte unseres Heilands und Herrn, die der neue Bischof sich als Wahlspruch gewählt hat. Diese ermutigenden Worte stehen in der Abschiedsrede Christi, in der Jesus den heiligen Apostel sein Vermächtnis anvertraut. Was er ihnen in dieser Stunde anvertraut, sollen sie an alle kommenden Generationen weitergeben, die auf ihr Wort hin an Christus glauben werden (Joh 17,20). Nur Freunden vertrauen wir unser Kostbarstes an – das ist die eine Seite. Zugleich wächst auch die Freundschaft durch diesen Vertrauensbeweis – das ist die andere Seite. Jesus hat den Jüngern sein Kostbarstes anvertraut, weil sie seine Freunde sind: die „Worte des ewigen Lebens“ (Joh 6,68). Zugleich vertiefen sich dadurch die Jüngerschaft und die Freundschaft. Ihnen, seinen Jüngern und seinen Freunden, traut er zu, diese Worte weiterzugeben, sie allen Menschen aller Zeiten zu sagen. Wer dies erkannt hat, wird mit dem hl. Ap. Paulus sagen: „Die Liebe Christi drängt uns“ (2. Kor 5,14). Er wird vom Verlangen erfüllt sein, nicht nur sein Amt gut zu verwalten, sondern selbst sein Leben zu geben, damit Christus dorthin gelangt, wo er hinkommen will: zu allen Menschen. Denn alle sind zur Freundschaft mit Gott in Christus Jesus geladen. Allen ist das Wort Jesu zugesprochen: „Euch aber habe ich Freunde genannt.“

Das zweite Wort kommt aus der römischen Weisheit: „***Verba persuadent, exempla trahunt***“ – Worte überzeugen, Beispiele reißen mit.“ Leicht ist ein schöner Wahlspruch ausgewählt, flüssig kommen uns allen Sonntagsreden von den Lippen, gut lässt sich von Freundschaft sprechen. Aber unsere Taten, das, wie

wir Tag für Tag agieren, das spricht die deutlichste Sprache – und sie wird auch bei Sprachschwierigkeiten verstanden. Echte Freundschaft ist von Liebe getragen. Ich erinnere mich daran, als Sie uns bei der ersten ökumenischen Jause den Gedanken eines ägyptischen Jesuiten mit auf den Weg gegeben haben: Ökumene darf nicht deswegen wachsen, weil wir alle als Kirchen mehr oder minder unter Druck stehen, sondern sie muss aus Liebe geschehen.

Sie haben uns gezeigt, wie das geht und was Sie damit damals gemeint haben. Denn Sie, sehr geschätzter Herr Kardinal, haben eine besondere Verbindung gepflegt – mit unserem Vaterland, mit unserer Kirche und mit uns in Wien, wo wir nun schon 300 Jahre sind. Sie haben uns mit Rat und Tat geholfen, diese Kirche zu bauen. Sie haben uns auch die Gelegenheit gegeben, in der Antoniuskirche zu wirken. Sie haben in Wien, aber auch in Rumänien, orthodoxe und unierte Patriarchen, Bischöfe, Christen aber auch Persönlichkeiten aus der rumänischen Gesellschaft, Kunst und Kultur getroffen. Ich erinnere mich gerne wie Sie – als ich Sie 2000 und 2002 begleiten durfte – dem ehemaligen Patriarchen Teoctist in Bukarest, einigen Bischöfen und Priestern in Iași, Durău, Cluj, Oradea, Târgu Mureș aber auch Mönchen, Nonnen, einfachen Christen und nicht zuletzt auch den Straßenkindern begegnen sind. Sie haben eine gute Zusammenarbeit mit unserem Patriarchen Daniel gehabt, als Sie beide in der Schweiz unterrichtet haben und haben diese Freundschaft auch weiter gepflegt.

Als drittes Wort soll ein Wort über die Dankbarkeit stehen. **„Dankbarkeit ist ein Licht, das nicht nur die Vergangenheit ausleuchtet, sondern auch in die Zukunft hineinstrahlt“**

Vieles wurde genannt, wofür wir Rumänen in Wien dankbar, manchmal auch ziemlich stolz sind:

- Drei Ihrer zahlreichen Publikationen: *Sophrone de Jerusalem. Vie monastique et confession dogmatique* (Paris 1972); *L'Icone du Christ. Fondements théologiques* (Bukarest 1996) und *Die Menschen, die Kirche, das Land*, (Bukarest 2000) wurden ins Rumänische übersetzt und veröffentlicht.
- Vier Universitäten: Bukarest (2000), Sibiu und Cluj (2007) dann Iași (2012) haben Ihnen den Titel ein Ehrendoktorat verliehen. So sind Sie UNSER Doctor honoris causa.

- Sie haben auch den Rumänischen Nationalorden „Treu Dienst Serviciul Credincios“ (im Grad Großes Kreuz) 2005 erhalten.

- Im Juni 2009 haben Sie „das Patriarchalkreuz für die Bischöfe“ von Seiner Seligkeit Patriarch Daniel bei der Kirchenweihe hier erhalten.

Für die Zukunft, in welche unser aller Dankbarkeit hineinstrahlen möchte, haben Sie wohl ganz entscheidende Weichen mit der ökumenisch geführten Kirchlichen Pädagogischen Hochschule gestellt. Als ein weithin einmaliges Projekt wirken auch wir dort mit großer Freude und bringen unsere Traditionen, auch unsere Spiritualität, ein. Wir erfahren, was es heißt, von Freunden in Liebe

angenommen zu sein. Und gemeinsam wirken wir hier an der Zukunft von Staat, Gesellschaft und Kirche:

- weil wir Lehrer ausbilden, wohl das zukunftssträchtigste Unternehmen überhaupt.

- weil wir das aus christlicher Überzeugung machen, weil wir gemeinsam um eine starke christliche Identität ringen, die uns auch erlaubt, uns auch auf andere, letztlich auf alle, hin zu öffnen, um unserem Auftrag der Verkündigung gerecht zu werden.

Ich fasse zusammen und sage es auf gut Wienerisch: Vergelt's Gott, dass Sie – im Namen Christi – auch uns als Freunde genannt haben und auch wir als orthodoxen Rumänen Sie hochgeschätzter Pater Kardinal Christoph als Freund und Förderer erleben durften.

*Anlässlich der Verleihung des „Kreuzes der heiligen Brâncoveanu-Märtyrer“, 24.08.2015 von BV Nicolae DURA, Fragment aus der Rede.

CE AR TREBUI SI CE NU AR TREBUI SA FIE UN PREOT

+ CHRISTOFOROS*

Este, într-adevar, o onoare excepțională, dar și o mare responsabilitate pentru noi toți, că am fost aleși de Dumnezeu să fim clerici. Domnul Însuși afirmă: *"Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi"* (Ioan 15:16). Cuvântul grecesc pentru desemnarea unui cleric este 'κλήρικός', ceea ce înseamnă că persoana a fost aleasă să slujească lui Dumnezeu și oamenilor. În Biserica primară, „l-au ales pe Ștefan, un bărbat plin de Duhul Sfânt“, iar apoi Apostolii l-au hirotonit diacon.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: Harul în sine nu este suficient; hirotonirea este, de asemenea, necesară pentru completarea Duhului Sfânt. Aceasta înseamnă că, prin hirotonire, acei laici care duc o viață duhovnicească, primesc o preoție specială. Întrebarea care rezultă de aici, este: trăiește clericul conform Duhului Sfânt, sau, cumva, întreaga lui viață este nepotrivită rangului său sfânt?

Ce ar trebui să nu fie un preot? În primul rând, Apostolul Pavel scrie, că un preot nu ar trebui să fie bețiv, deprins să bată, agonisitor de câștig urât, iubitor de argint, scandalagiu (1 Tim. 3,3). Cu alte cuvinte, el nu ar trebui să fie violent, nu ar trebui să caute profit prin mijloace dezonorante, ar trebui să evite certurile și nu ar trebui să iubească banii, „Că

iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor“ (1 Tim. 6,10). El adaugă că un cleric trebuie să fie „*fără de prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, neîngâmfat, nu grabnic la mânie, nu dat la băutură, pașnic, nepoftitor de câștig urât*“ (Tit 1,7). Cu alte cuvinte, un cleric ar trebui să nu fie plin de reproșuri, arogant sau aprins la mânie. Astfel de cazuri, plus alte slăbiciuni ale clericilor, ne amintesc de cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, care zice că Dumnezeu nu-i hirotonește pe toți clericii, dar El acționează prin toți clericii. De fapt, Sfântul Nicolae Cabasila adaugă, că un cleric neglijent poate să nu aibă vreun impediment vizibil (în exterior) pentru preoția sa, și poate să săvârșească Sfintele Taine, dar în interior, conștiința îl mustră și condamnă pentru greșelile sale ascunse. Un pericol grav pentru un preot este, de asemenea, "obișnuința" - cu alte cuvinte, săvârșirea Sfintelor Slujbe în mod mecanic, ca o repetare a unui ceremonial. Astfel, în timp, conștiința harului hirotonirii slăbește treptat. Ca urmare, el nu mai acordă atenție principiilor existente în spatele textelor liturgice. Mai degrabă, buzele rostesc cuvintele, în timp ce mintea și imaginația lui păcătoase rătăcesc peste tot.

Călcâiul lui Ahile al unui preot este moralitatea lui. Există atât de multe capcane ale diavolului și atât de multe ispite dinspre oamenii răi, computere, internet și alte lucrări demonice, încât, dacă un cleric nu este atent din start la ele și se lasă pradă tentației, atunci el se va încurca în nesfârșite ghinioane, iar în cele din urmă el își va jeli pierderea curăției sale, cu toate consecințele ei tragice, ajungând, poate, chiar depunerea sa din preoție. Acest tip de cleric, conform Sfântului Theognostos, va cădea în mâinile Dumnezeului Celui Viu, mâniei Sale, și nu va avea parte de milă și fericire. Acesta este motivul pentru care Sfântul Ioan Gură de Aur își exprimă opinia: „Nu cred că mulți preoți vor fi mântuiți; cei mai mulți dintre ei vor fi osândiți“.

Ce ar trebui să fie un preot? Pentru a răspunde acestei întrebări, cred că ar fi bine să începem de la eshatologie (totalitatea concepțiilor religioase care se referă la destinele finale ale omenirii). Ce spune episcopul, atunci când un cleric moare, în rugăciunea de iertare? „Cum l-ai făcut slujitor al tău în Biserică, la fel sa-l faci și în Altarul Tău ceresc, Doamne“. Ce mare binecuvântare! Să te sălășluiești în Altarul Ceresc, împreună cu episcopii, clericii și diaconii sfinți. Dar, ce au făcut toți acești clerici, pentru a fi socotiți vrednici de sfințenie? Spre exemplu, ce au făcut sfinții din vremurile recente, care au fost clerici, cum ar fi Sfântul Episcop Nectarie, Sfinții preoți Arsenie din Cappadocia, Nicolae Planas și atât de mulți alți episcopi și preoți sfinți care sunt menționați în Sinaxar ca slujind la Altarul cel ceresc? Mai întâi de toate, ei considerau că preoția era un dar, nu un drept, și au trăit în această credință.

Apostolul Pavel recomandă: „*Nu fi nepăsător față de harul care este întru tine*“ (1 Tim. 4,14) și „*să aprinzi și mai mult din nou harul lui Dumnezeu*“, (2 Tim. 1,6). Preoția este un dar mare și sfânt de la Dumnezeu, pentru oamenii pioși. Clericii-sfinți au

crezut - ca noi toți - că Biserica este Arca Mântuirii și Vistieria Harului Divin. Un cleric care slujește această Biserică, are ca scop conducerea oamenilor spre mântuire și Împărăția lui Dumnezeu. Din acest motiv, Apostolii au zis primei comunități creștine: „*Nu este drept ca noi, lăsând de-o parte cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese*.“ (F. Ap. 6, 2). În primul rând, este Cuvântul lui Dumnezeu, și abia apoi faptele caritabile. Un cleric învață prin cuvintele sale și, mai presus de toate, prin viața lui virtuoasă. Acesta este motivul pentru care Apostolul Pavel îndeamnă: (1 Tim. 4,7) „*Iar de basmele cele lumești și băbești, ferește-te și deprinde-te cu dreapta credință, ... ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția*.“ (1 Tim. 4,12). Sfântul Ioan Gură de Aur adaugă: „*sufletul unui preot trebuie să fie mai curat decât razele soarelui, astfel încât Duhul Sfânt să nu-l părăsească*“.

Trebuie ca, în viața sa duhovnicească, un preot să se apropie regulat de Taina Pocăinței și a Spovedaniei, să-și spună rugăciunile sale personale (pe care Sfântul Grigorie le numește „*ritualul mistic al minții*“), să respecte postul (care este uneori neglijat), să săvârșească temător „*Sfânta Liturghie, care este ofranda în numele păcatelor noastre și păcatelor poporului*“. Trebuie să fie strict cu el însuși și indulgent față de oameni. Sfântul Theognost spune: Lasă ca Harul tainic și mistic să te facă înțelept, să înțelegi lucrurile care sunt nobile, și să poți avea sufletul luminat prin puritate. Cu alte cuvinte, harul trebuie să îl învețe continuu, iar puritatea sufletului său trebuie să lumineze sinele interior.

Domnul spune: „*Eu sunt Păstorul cel bun*“. Prin extensie, fiecare episcop și fiecare cleric este păstorul poporului lui Dumnezeu. Alături de propria sa luptă pentru sfințire, este chemat să-și exercite activitatea sa pastorală, împărțind întreaga sa dragoste față de turma lui, aspirând la sfințirea și mântuirea sufletelor acestora, prin Sfintele Taine și predicarea Evangheliei. Această lucrare pastorală are multiple fațete și se extinde în mai multe domenii, cum ar fi milostenia, îngrijirea persoanelor în vârstă, vizitarea bolnavilor, vizitarea celor aflați în temniță, confruntarea cu ereziile, catehizarea (ambele necesitând învățare continuă teologică), supravegherea activității tineretului etc. Fiecare dintre aceste domenii constituie un întreg capitol al activității pastorale, necesitând mult timp și prudență, o bună organizare, aplicație practică și lucrul alături de Consiliul Parohial și de alți experți colaboratori.

Este, desigur, necesar ca preotul să coopereze cu Mitropolia sa și să aibă binecuvântarea episcopului său, în al cărui nume funcționează ca cleric, ținând cont de cuvântul Sfântului Ignatie Teoforul: Episcopul este un fel de Tată al tuturor, în timp ce clericii sunt delegați ai lui Dumnezeu, conectați la Apostolii lui Hristos. Activitatea pastorală a preotului este orientată spre „*împarația ce va să vină*“ și are o dimensiune eshatologică. Sfântul Ioan Scărarul scrie: un păstor este, în primul rând, cel care caută oile pierdute, prin

mijloace inofensive și prin rugăciune, și este capabil să le facă sășadă corect.

Frații mei dragi, trăim într-o lume în continuă schimbare, a cărei caracteristică principală este iubirea de sine, exprimată printr-un comportament arogant, iubirea de plăceri, iubirea de slavă și dragostea de averi. Totul este pus la îndoială; valorile precum dragostea și neprihănirea sunt distorsionate, iar omul - incapabil să reziste diferitelor provocări, societății de consum, imoralității și umilirii de către alții - în cele din urmă sfârșește în disperare și prin alterarea structurii societății. Într-adevăr, cât de nefericit este omul contemporan, atunci când gândește și acționează ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Un cleric, fără a ajunge să fie descurajat, este chemat să predice în această lume mesajul bucuriei Evangheliei, ca singura cale către mântuire. Tot ce îi trebuie unui preot, este să conștientizeze valoarea preoției și vocației sale. Mă rog ca Domnul să binecuvânteze din abundență misiunea noastră sfântă și să devenim vrednici, „în ziua aceea“, să auzim cuvintele, „intră în bucuria Domnului tău, fiind vrednic să te sălășluiești în Altarul cel Ceresc“. Amin.

**Este Episcop de Andida, cuvânt rostit cu ocazia Conferinței*

Clericilor Mitropoliei Ortodoxe de Toronto, Canada. Sursa: Locașuri Ortodoxe

DIALOG CU PĂRINTELE PANTELIMON*

Valentin ȘCHIOPU

Una dintre întâlnirile providențiale pentru mine a fost cu părintele Teofil Părăian. Era în vârstă, dar avea activat tot potențialul tinereții. O personalitate foarte puternică, în virtutea unei puteri care venea din credință și care îl făcea să fie viu, să fie tânăr. Am înțeles că Biserica e locul unde se poate conserva și, chiar mai mult, se poate înainta într-o întinerire, într-o tinerețe perpetuă. Să vezi oameni care nu simulează tinerețea! Mai vezi și bătrâni care nu știu să-și asume atribuțiile bătrâneții, cumva nu sunt împăcați cu condiția lor, cu vârsta lor, și încearcă să pară niște adolescenți. Îți dai seama că sunt cumva niște impostori și că sunt niște inadaptați la propria vârstă.

Spuneți undeva că nu poți juca șah cu diavolul, un jucător redutabil, și că, din acest motiv, omul are nevoie de un fel de ghidaj spiritual...

Rățiunea poate lua foarte multe forme, orice ideologie poate fi raționalizată și justificată într-o anumită logică, așa cum a fost și comunismul și alte ideologii. Ele păreau să stea destul de bine pe soclul logicii. Diferența e că n-aveau în vedere omul real, ci omul ideal. Lucrau pentru un om ideal care nu există.

Biserica are în vedere omul real. Omul credincios, chiar dacă are o anumită încredere în sine, știe să se și teamă de sine. Nu se expune la situațiile în care slăbiciunile lui îl pot doborî. Diavolul știe să jongleze foarte bine cu logica. În zona logicii, dacă nu intervine o supra-logică a lui Dumnezeu, dacă nu intervine adevărul, totul poate fi rescris, chiar și moralitatea.

Care ar fi misiunea duhovnicului?

Oricine poate impune subiectivismul lui ca adevăr. Interesul se poate insinua foarte discret în judecată. Felul în care judec eu realitatea poate fi unul interesat, poate nu explicit, iar interesul alterează rațiunea. Adică nu mai sunt obiectiv în momentul în care sunt interesat, sunt subiectiv. Pot să nu-mi dau seama de lucrul acesta și pot crea o realitate subiectivă care nu are nimic de-a face nici cu realitatea, nici cu supra-realitatea. Să fie realitatea mea și acolo pot foarte ușor să mă rătăcesc în propria-mi subiectivitate.

Atunci, dacă nu vine cineva din afară, cineva care să aibă o anumită înțelepciune și iscusință în a delimita lucrurile și a demasca toate imposturile de gând, atunci e foarte greu ca cineva să ajungă de unul singur la înțelegerea adevărului.

Mai mult, în căutarea adevărului, cea mai mare problemă este sinceritatea. Pentru că de multe ori adevărul este disconfortant, atunci unii îl evită și preferă să se auto-amăgească. Fac asta fără să-și dea seama, cumva implicit, nu explicit. Nu-și definesc auto-amăgirea ca să nu devină conștienți de ea. Dacă devii conștient de ea, nu te mai poți minți. Dacă te minți la modul conștient îți dai seama că te minți. Există și o stare mincinoasă a omului.

De asta spun că, din punctul de vedere al unei logici, ești mult mai fragil și mult mai instabil decât demonii, care au un alt potențial de inteligență și pot foarte ușor să-ți însumeze gânduri ale lor, pe care tu să le crezi ca fiind ale tale și să crezi că sunt convingerile tale. Tu nu le percepi ca venind din afară, sunt gânduri care răsar în mintea ta, dar tu nu știi dacă sunt ale tale, dacă sunt de la îngeri sau de la demoni, nu poți face distincția între ele. Asta pentru că omul trăiește foarte mult la suprafața ființei sale. De acolo nu vezi ce se întâmplă în profunzime, în interior. Trăiești superficial la suprafață, dar nu-ți dai seama de ceea ce se întâmplă pe dedesubt.

Ce lucruri ne scapă din vedere când trăim doar în zona superficialului?

Diavolul nu are acces la un interior foarte profund, numai Dumnezeu are acces acolo, dar Dumnezeu nu intervine fără consimțământul omului. Diavolul are, în schimb, acces la zona simțurilor. Iar simțurile au o putere de a genera gânduri, au această abilitate de a-și urmări interesul. Atunci, își fac lobby pentru a-și satisface propriul interes, având capacitatea de persuasiune și manipulare a gândirii omului.

Când un om nu-și mai controlează simțurile, acestea aproape că se autonomizează, se iau în vedere pe ele însele și exercită o presiune asupra gândirii. Cer justificare și satisfacere, justificarea iraționalității până la urmă, a unei stări pătimașe. Sunt foarte multe

gânduri deghizate, ele sunt ceva dar vor să se prezinte ca fiind altceva. Până la urmă, rațiunea omului e o zonă de nisipuri mișcătoare în care n-are un control foarte exact, foarte precis.

Cum priviți fenomenul Facebook?

Toate acestea le asociez unei noțiuni, îi numesc hoții de timp. Sunt cei care îți fură timpul. Și cred că este suficient, pentru că timpul pe care-l trăim îl asimilăm, așa cum asimilăm aerul pe care-l respirăm și mâncarea pe care o digerăm. La fel asimilăm și timpul. Timpul petrecut într-un fel sau în altul schimbă componența ființei noastre. Cine controlează timpul sau petrecerea lui controlează într-un final dezvoltarea personalității unei persoane. Când ți se fură timpul sau ți se sugerează, persuasiv, un anumit mod de a ți-l petrece, în tot acel interval tu ești modelat într-o anumită direcție.

Este greu să rezisti la seducția curiozității. În momentul în care ai o cantitate de timp liber e mult mai ușor să-l consumi în curiozități. În acel interval tu consumi. E mult mai greu să petreci timpul nu consumând, ci producând, să convertești timpul în valoare. Produci în momentul în care, în loc să consumi curiozități, citești sau aprofundezi, studiezi, sau te rogi, sau lucrezi. Acum există mulți hoți de timp, care îți fură câte un pic sau un pic mai mult, în fiecare zi, și care astfel îți reduc timpul de viață. Ajungem în fiecare zi să trăim cu 2-3 ore mai puțin, ore în care efectiv stai și consumi, adică pur și simplu stai.

Omului îi este dat timpul pentru a ajunge undeva, pentru a parcurge o distanță sau un drum care-l duce spre menirea sa. Dacă te oprești din acest drum, dacă nu-l înțelegi, e ca și cum ai intra în ceață și te-ai rătăci. Nu mai știi unde, nu mai știi încotro, nu mai ai puncte cardinale și busolă, nu mai ajungi la destinație. Aș putea spune că foarte mulți oameni își ratează menirea prin faptul că nu înțeleg, o dată, că au o destinație și, după aceea, că li se fură timpul pe care-l au la dispoziție pentru a înainta către acea destinație.

În momentul în care ți se schimbă petrecerea timpului, începi să te modelezi într-o altă direcție; cumva, pe orice cale mergi, calea te modelează pe tine, și ajungi să fii altcineva. Nu ajungi să te regăsești pe tine, ajungi să trăiești cu o identitate de împrumut. Nu mai reușești să-ți găsești propria identitate, după care să stabilești o relație cu alte identități bine definite. E o identitate de împrumut, compusă din clișee, și o susții pe aia în existență. Ajungi, practic, outsiderul propriei vieți, perifericul propriei vieți, să fii un cerșetor în propria-ți viață, care subzistă cu firimiturile care cad de la masa stăpânului, adică identitatea de împrumut. Ea e cea care trebuie hrănită și slujită.

Pe 24 august 2015, Facebook a depășit în premieră pragul de un miliard de utilizatori pe zi.

Nu știu cât de evitabilă sau inevitabilă este socializarea, dar, îmi aduc aminte că, atunci când nu aveam telefon mobil, mi se mai făcea dor de câte o persoană. Acum, când orice persoană este la o distanță de un click, nici nu ți se mai face dor, nici nu te întâlnești cu acea persoană în mod real. Nu mai simți

dorul, nu mai simți nici prezența, nici absența persoanei. Totul s-a mutat într-o zonă de improvizație a relației. Nu mai trăiești relația la modul profund. Înainte era și dorul, și bucuria întâlnirii. Acum nu te mai bucuri de acea întâlnire pentru că abia ai schimbat un mesaj, cu câteva minute înainte.

Există un pasaj în Biblie care vi se pare scilipitor prin mesajul pe care îl transmite?

În Biblie, pe măsură ce citești, descoperi lucruri la care nu te-ai gândit. Legat de ultimele lecturi, ultimul subiect care m-a frământat a fost legat de cei care au fost invitați la nuntă, din pilda nunții fiului de împărat. Întâi li s-a spus de nuntă și apoi au fost invitați în mod concret. De ce acei oameni i-au batjocorit, neglijat sau chiar ucis pe cei trimiși să-i invite la nuntă? Că doar n-au fost chemați să muncească în mină, au fost chemați la ospăț de nuntă. Cum să omori pe cineva care te cheamă la ospăț?

Înțelegerea acestei situații iraționale este fascinantă. Apare o doză de iraționalitate și nefiresc. Poți să refuzi, dar de ce să ucizi? Asta arată manifestarea urii, cum se explică ea? Nunta le aducea aminte că există un împărat și că împăratul are un moștenitor care urmează să împărătească. Oamenii nu vor să știe de împărat, vor ca lumea să fie a lor și să dispună de ea fără să mai dea socoteală cuiva, împăratului sau fiului acestuia.

Uitând că, totuși, împărăția e a împăratului și nu este proprietatea lor. Tot așa, mulți oameni în ziua de astăzi ucid orice gând, orice manifestare a conștiinței care le aduce aminte că poate nu e bine ceea ce fac, astfel încât ei să poată dispune la modul inconștient de lume, și de viața lor și de ei înșiși, cum vor ei, fără să trebuiască să dea socoteală nimănui. Urăsc orice manifestare a supranaturalului pentru că le aduce aminte că nu sunt ei stăpânii absoluți ai propriei existențe.

Mulți oameni dispun de sănătatea lor așa cum vor. Uită că sănătatea este un dar, este bijuteria cea mai de preț a unei familii, care trebuie îngrijită, prețuită și transmisă generațiilor următoare. Nu trebuie cheltuită, este o valoare a familiei, nu numai a mea personală. Oamenii își consumă sănătatea cum vor ei, în interesul lor, o uzează, se otrăvesc cu toxine, chimicale, și transmit alterată, ciobită, stricăta această bijuterie. Și cu multe lucruri procedează oamenii la fel. Așa se explică iraționalitatea gestului de a uide pe cineva care te cheamă la o petrecere și nu la muncă sau la robie.

*Părintele Pantelimon este ieromonah viețuitor în Mănăstirea Oașa.

A studiat la Timișoara Bele Arte și pictează icoane.

CINSTEA și BUCURIA de a fi ROMÂN

Ministrul delegat pentru Relațiile cu Românii de peste Hotare Dl. Angel TÂLVĂR în vizita sa de lucru la Viena – după întâlnirile cu oficialitățile de stat austriac – a avut o întâlnire și cu reprezentanții ai Comunităților religioase și ai Asociațiilor românești din Austria. În cadrul întâlnirilor cu reprezentanții românilor a accentuat trebuința: „Oriunde am fi să nu

uităm să iubim România și să fim mândri că suntem români“.

În cadrul acestei vizite a venit Dl. Ministru Angel TÂLVĂR și la Biserica Sf. Ap. Andrei împreună cu Doamna Silvia DAVIDOIU, Ambasadorul României în Republica Austria. Pr. Vicar Nicolae DURA a prezentat trecutul și prezentul Comunității Ortodoxe Române din Austria. A vizitat biserica și centrul parohial din Simmering.

Domnul Ministru a depus o corană de flori la monumentul soldaților români înmormântați în Cimitirul central din Viena.

GEDENKEN IN WIEN AN DIE WALACHISCHEN SOLDATEN VON 1683

Prof. Erich LEITENBERGER

Rumänisch-orthodoxer Bischofsvikar Dura und orthodoxer Militärseelsorger Lapin feierten Totengedenken für die Soldaten, die mit dem Fürsten Serban Cantacuzino an der Spitze an der osmanischen Belagerung Wiens teilnehmen mussten

Wien, 13.09.15 (poi) An einem historisch bedeutsamen Ort – vor dem „walachischen Kreuz“ in der Moldauer Kapelle im 12. Bezirk – feierte der rumänisch-orthodoxe Bischofsvikar Nicolae Dura am Sonntag gemeinsam mit dem orthodoxen Militärseelsorger Alexander Lapin ein Totengedenken für die rumänischen Soldaten, die 1683 mit Fürst Serban Constantin Cantacuzino an der Spitze an der osmanischen Belagerung der österreichischen Hauptstadt teilnehmen mussten. Als Vasall der Hohen

Pforte musste der Fürst der Walachei mit seinen Truppen den Osmanen Heeresfolge leisten.

Bischofsvikar Dura erinnerte daran, dass die Soldaten aus der Walachei von Juni bis September 1683 an der Belagerung teilnehmen mussten. Der Fürst ließ im Bereich des Gatterhölzls im 12. Bezirk ein vier Meter hohes Kreuz aus Eichenholz errichten, vor dem täglich die Göttliche Liturgie zelebriert wurde. Beim Rückzug – der vor genau 332 Jahren, am 13. September 1683, erfolgte – wurde das Kreuz zunächst vergraben, aber dann wieder aufgefunden und in das Erzbischöfliche Palais gebracht. 1684 wurde an der Stelle der Auffindung eine Kapelle errichtet und das Kreuz darin aufgestellt.

1785 wurde das Kreuz entwendet, die Kapelle blieb aber bestehen. 1929 wurde die Kapelle aus städtebaulichen Gründen an ihren heutigen Standort südlich der Hohenbergstraße versetzt. In der Kapelle befindet sich heute eine kleinere Kopie des ursprünglichen „walachischen Kreuzes“ mit einer lateinischen Aufschrift, in der das Kreuz als „Schutz der ganzen Welt“ bezeichnet wird. 1983 und 2009 wurde die Kapelle restauriert. 1983 wurde gegenüber der Kapelle eine Büste des walachischen Fürsten aus dem rumänischen Zweig einer berühmten oströmischen Familie enthüllt. Die rumänische Gemeinschaft in Österreich erinnert auf der doppelsprachigen Inschrift der Büste daran, dass Serban Constantin Cantacuzino zur Befreiung Wiens beigetragen habe.

Historiker vertreten die Auffassung, dass der walachische Fürst u.a. durch die Weitergabe von Informationen über Truppenstärke, Kampfkraft und Versorgungslage der Osmanen und weitere Maßnahmen die kaiserlichen Truppen insgeheim unterstützt hatte. Bischofsvikar Dura erwähnte bei der Gedenkfeier, dass zeitgleich mit den 24.000 walachischen Soldaten, die offiziell auf osmanischer Seite vor Wien lagerten, in der Armee des polnischen Königs Jan Sobieski, der zum Entsatz Wiens an die Donau geeilt war, 4.000 rumänische Bewaffnete Dienst taten. An die rumänischen Soldaten im Heer Sobieskis erinnert seit einigen Jahren eine Gedenktafel an der Kirche auf dem Kahlenberg.

Tineri de care ne bucurăm:

Mein Name ist Dan-Alexandru STAMA. Ich bin in Bukarest (Rumänien) im Jahre 1991 geboren und mit ca. 4,5 Jahren nach Österreich gekommen. Hier war ich noch für einige Monate im Kindergarten und besuchte danach die Volksschule. Danach entschied ich mich für das Gymnasium mit dem Schwerpunkt IT. Nachdem ich 4 Jahre das Gymnasium besuchte, wechselte ich zu einer Handelsakademie wo ich dort, aufgrund der Nähe zu

meiner Muttersprache, Spanisch als zweite Fremdsprache wählte. Zusätzlich neben der Schule war es für mich wichtig, dass ich in den Sommerferien schon erste Berufserfahrungen sammeln konnte. Somit habe ich während meiner Schulzeit zwei Praktika absolviert. Nachdem ich die Matura im Juni 2010 erfolgreich absolvierte, entschied ich mich in einem Baumarkt als Kundenberater anzufangen um die Zeit zwischen der Matura und dem Zivildienst zu überbrücken. Dort war ich 4 Monate angestellt als anschließend meine Ausbildung bei der Rettung anfang.

Nach weiteren 9 Monaten bei der Rettung als Zivildienstler habe ich auf der Wirtschaftsuniversität Wien, für ein Studium mit dem Schwerpunkt Betriebswirtschaftslehre, inskribiert. Während meinem Studium habe ich auf geringfügiger Basis in einem Baumarkt gearbeitet, damit ich einerseits meine Haushaltskosten begleichen konnte, aber auch um weitere Berufserfahrungen im Bereich der Kundenberatung zu sammeln. Als Ausgleich zu meinem Studium und der Arbeit, habe ich stets Sport betrieben, häufig in Form von Fußball. Ich spielte in meiner Jugend beim ATSV Sparta Deutsch-Wagram und konnte dort in der ersten Niederösterreichischen Landesliga als Mittelfeldspieler agieren. Aufgrund der guten Leistungen die ich in meinem Studium erzielen konnte, erhielt ich zwei Leistungsstipendien. Mittlerweile habe ich mein Studium an der WU erfolgreich absolviert (Bachelor of Science) und bin nun auch schon seit einigen Monaten Vater. Als nächster Schritt steht unmittelbar die Taufe bevor und in nicht allzu weiter Ferne auch die kirchliche Trauung.

SUNTEM BIODEGRADABILI!

Victor IONESCU

Ne-am urcat în trenul vieții,
Creștem, vrem averi și nume,
Noi, cei biodegradabili
Chiar de când venim pe lume!

Existența nu-i comodă:
Zbucium, luptă, lacrimi, dor...
Suntem biodegradabili
Și murim așa ușor!

Căutând mereu perechea
Fericirea vrem, în doi...
Suntem biodegradabili,
Dar ce foc arde în noi!

Uneori murim ca-n joaca
De copii prin curtea școlii,
Suntem biodegradabili
Și fragili în fața bolii!

Minți mereu iscoditoare
Vrem să știm...c-așa-i natura,
Suntem biodegradabili,
Dar iubim învățătura!

Chiar dacă trăim cu sete
Știm că viața-i un nimic:
Suntem biodegradabili
Și ne stingem câte-un pic!

Cunoscând acestea toate
De pe când eram flăcăi,
Zic: da, biodegradabili,
Dar de ce suntem și răi??!!

SLUJBĂ ARHIEREASCĂ ȘI OFICIALIZAREA PROIECTULUI NOII BISERICI DIN VIENA

Duminică, 23 august, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim s-a aflat în mijlocul credincioșilor ortodocși români din Viena, săvârșind slujba Sfintei Liturghii în Biserica „Sf. Ap. Andrei” din Simmeringer Hauptstrasse, alături de Pr. paroh Nicolae Dura, Pr. Emanuel Nuțu și Pr. Diac. Dumitru Dura. La momentul convenit, Părintele Mitropolit a tâlcuit textul evanghelic în fața celor câteva sute de credincioși prezenți, arătând cât de importantă este grija față de suflet, respectarea poruncilor dumnezeiești și căutarea Împărăției lui Dumnezeu. De asemenea, și-a exprimat mulțumirea față de atmosfera deosebită din timpul Sfintei Liturghii, atmosfera creată de liniștea și împreună rugăciunea credincioșilor, dar mai ales de frumusețea cântării în armonie desăvârșită a corului.

La sfârșitul slujbei, a avut loc prezentarea proiectului și a machetei noii biserici, care va fi construită într-un loc central al Vienei, prezentare primită cu multă bucurie de credincioșii prezenți. ÎPS Sa a explicat necesitatea acestui proiect, numărul românilor din Viena fiind foarte mare și în continuă creștere și a îndemnat pe credincioși să fie alături și să susțină această inițiativă de suflet, care are rolul de a chema spre Hristos pe toți cei care încă nu L-au găsit și de a ajuta pe cei care sunt departe de țară și de casă să se simtă îngrijii duhovnicește. Nu în ultimul rând, această biserică, ce va fi pictată și în exterior, vine ca o invitație spre descoperirea Sfintei Ortodoxii, a

frumuseții și liniștii sufletești ce pot fi experimentate și interiorizate prin intrarea și închinarea într-o biserică ortodoxă. Ierarhul a subliniat și buna colaborare cu autoritățile vieneze, care, la toate întâlnirile avute s-au arătat nu doar susținători, dar și încântați că o asemenea biserică va fi ridicată în orașul pe care-l conduc.

Astfel, a fost posibil ca într-un loc central al capitalei Austriei, comunitatea ortodoxă română să poată primi un teren pe care să-și pună amprenta credinței strămoșești.

Cât despre forma viitoarei biserici românești din Viena, arhitecții Georg Baldass și Mihaela Ionescu spuneau: „am fost confrunțați cu întrebarea „cum ar trebui să arate o biserică ortodoxă românească la Viena?” Soțul meu, arhitectul Georg Baldass, împreună cu care fusesem în București, la mănăstirile bucovinene, la biserici renumite din Oltenia, Maramureș și Dobrogea, a trecut de îndată la treabă, realizând un fotomontaj cu cele mai frumoase biserici din fiecare regiune a României, documentând astfel marea lor diversitate. Am înțeles atunci că răspunsul îl vom găsi punând întrebarea „Ce ne unește pe toți, cei care în diaspora ne-am adunat din toate colțurile țării?” Mi-au venit de îndată în minte numele lui Mihai Eminescu și al Voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt. Eminescu a văzut în credința ortodoxă leagănul neamului românesc, cea „care a stabilit și a unificat limba noastră”(Opere, 1989, vol.X, p. 187).

Despre Ștefan cel Mare știm că a fost considerat chiar de papa Sixt IV „atlet al credinței creștine”, iar Nicolae Iorga scria „Într-însul găsisse poporul românesc cea mai curată și mai deplină icoană a sufletului său“ (inscripție pe statuia din Piața civică din Vaslui). De aici a țâșnit izvorul. Forma desăvârșită a bisericilor ștefaniene nu este decât expresia materializată a cultului nostru ortodox și de aceea, ca orice arhetip, rămâne mereu contemporană. Este o simplitate din care strălucește smerenie, hotărâre și demnitate, care ne întărește pe fiecare dintre noi în credință, care ne arată cel mai scurt drum către Domnul și ne conferă siguranța că accesul către El este direct. Nu știu dacă se cânta și în acea vreme „Cămară Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită...“, dar acest dor trebuie să-l fi simțit și Petru Rareș, când a purces la scrierea icoanelor pe pereții exteriori ai acestor locașuri. Iar Duhul Sfânt l-a povățuit pe Mitropolitul

Grigorie Roșca în compunerea programului iconografic. În fața pericolului otoman iminent, ei împreună au înțeles că numai dragostea frățească îi poate sta împotrivă și au reprezentat numai sfinți canonizați în vremea Bisericii Una, după cum am aflat din lucrarea lui Sorin Dumitrescu „Chivotele lui Petru Rareș și modelul lor ceresc“. Acestea toate ne-au călăuzit și s-au concretizat în proiectul noii biserici, pe care nădăjduim, cu ajutorul Domnului, să o ridicăm în inima Vienei.”

<http://www.mitropolia-ro.de/index.php/arhiva-stirilor/637-služba-arhiereasca-si-oficializarea-proiectului-noii-biserici-din-viena>

Ajutorul Dumneavoastră

Să ne unim în rugăciune și dragoste curată, punând în zidurile acestei Biserici sufletul, munca și jertfa noastră ca mulțumire pentru tot ceea ce am primit și primim de la Dumnezeu!

Sunt de mare folos donațiile sporadice pe care le faceți din suflet, dar cel mai mult ar ajuta contribuții lunare programate (Daueraufträge).

Bunul Dumnezeu să binecuvânteze jertfa făcută!

Detalii suplimentare despre acest proiect puteți afla direct de la:

Pr. Emanuel Nuțu: 0676 423 24 26 , pr.nutu@rumkirche.at

Arhit. Mihaela Ionescu: 0676 545 77 89, mi@baldassion.at

ÎNTÂLNIREA PAN-ORTODOXĂ A TINERILOR DIN AUSTRIA - 2015

Sâmbătă, 3 octombrie, a avut loc la Viena cea de-a 4-a Întâlnire pan-ortodoxă a tinerilor din Austria. Acest eveniment duhovnicesc s-a desfășurat în Campusul școlar „Mater Salvatoris” din Kenyongasse 4-12, sectorul 7, cu implicarea Bisericilor Ortodoxe surori din Austria.

De la ora 9.30 a fost săvârșită Sf. Liturghie arhierească de către Mitropolitul grec, IPS Arsenios și Episcopul sârb Andrei, înconjurați de 11 preoți și 3 diaconi din toate Bisericile ortodoxe reprezentate în această țară. În Biserica din incinta școlii, care a fost umplută de sutele de tineri doritori de întâlnire în rugăciune, răspunsurile liturgice au fost date într-o

perfectă armomie de către corul Bisericii rusești din Viena. În cuvântul de învățătură, Episcopul Andrei a arătat importanța unei astfel de întâlniri și a săvârșirii Sfintei Liturghii împreună, chiar dacă cei prezenți aparțin diferitelor comunități ortodoxe prezente în Austria, iar oficierea în limba germană a Sf. Liturghii arată încă o dată unitatea în diversitate. De asemenea, a subliniat rolul deosebit al părinților în educația religioasă-morală a copiilor.

După ce tinerii au servit masă de prânz împreună, a urmat în Sala festivă o conferință susținută de către Pr. Stareț Paisios având ca tema „Sfânta Împărtășanie”, în care a arătat că această Sf. Taină nu doar că ne apropie de Dumnezeu, ci ne unește tainic cu El, ne îndumnezeiește. A subliniat în cuvântul sau și importanța pregătirii prin post și spovedanie pentru primirea acestei Sf. Taine, precizând că în cele din urmă, Sf. Împărtășanie trebuie înțeleasă ca un mare dar de la Dumnezeu.

Tinerii comunității românești din Viena (Ioan-Ovidiu, Sebastian, Alexandru-Ioan și Alexandru) au prezentat în mod exemplar o piesă de teatru intitulată „Tatăl iubitor”, după care a rulat un scurt film despre Sfânta Împărtășanie, film realizat de către tinerii care aparțin bisericilor ortodoxe surori, prin care au scos în evidență atât pregătirea cât și experiența proprie trăită după primirea acestei Sf. Taine.

Programul a continuat în curtea interioară a campusului, tinerii având posibilitatea de a participa la mai multe activități: pictură pe sticlă, dansuri tradiționale, împletire metaniere, muzică, program sportiv, degustare de bucate tradiționale, etc.)

Ne-am bucurat de o atmosfera cu totul deosebită, de convingerea că trăim într-o unitate sfântă, de împreună rugare și de împreună lucrare, cu mic și mare, în ogorul lui Hristos, o încurajare că Sfânta Ortodoxie este trăită în Austria cu multă bucurie și responsabilitate și de către tinerele vlăstare, o dovadă că anii tinereții pot fi puși în slujba lui Dumnezeu.

Conferința Episcopilor Ortodocși din Austria l-a numit ca și organizator al acestei întâlniri pe Pr. Emanuel Nuțu din Biserica Ortodoxă Română, ajutat de reprezentanții celorlalte Biserici ortodoxe din Viena.

<http://www.mitropolia-ro.de/index.php/arhiva-stirilor/649-intalnirea-pan-ortodoxa-a-tinerilor-din-austria-2015>

RUGĂCIUNE LA ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR

Sâmbătă 12.09 la ora 17,00 elevii din comunitatea noastră au fost invitați să participe la rugăciunea pentru ajutorul și luminarea minții celor care încep noul an școlar.

HRISTOASE-DOAMNE ajută și povătuiește pe elevii și elevele care încep anul școlar 2015/16!

Rugăm pe HRISTOS ÎNVĂȚĂTORUL lumii și dorim ca toți copiii noștri să învețe bine și să fie cuminiți spre bucuria, părinților, bunicilor și profesorilor, dar mai ales pentru folosul lor și al societății noastre!

SUCCEȘ și bucurii multe în noul an școlar!

Ne bucuram că 5837 de persoane au vizualizat această informație postată pe pagina de Facebook a Bisericii noastre și au înălțat o rugăciune pentru acești copilași care reprezintă viitorul Ortodoxiei în Austria: <https://www.facebook.com/Ruoki.Wien?fref=ts>

ANUNȚURI:

Sâmbătă 31.10 la ora 19,00 se vor prezenta - în sala parohială Sf. Ap. Andrei - imagini și cuvite de la Sf. Munte Athos

Sâmbătă 7.11 la ora 15,00 Pomenire pentru soldații români înmormântați în **Cimitirul Central din Viena**, parcela 68 A

iar la ora 15,30 Pomenire arăsașilor noștri din parcela 38.

Postul Crăciunului începe Duminică 15 noiembrie.

RUFE ZU CHRISTUS - CHEMĂRI LA HRISTOS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M